

IVAN ALBREHT:

RAZKOŠJE.

Tiho je v polju,
še tiše je v srcu,
ko se bliža noč;
to je mir,
v tišini pojoč
o veličini večnosti.

Iz dneva v dan,
iz veka v vek
tišina bitja molči,
srce, ki jo gleda,
srce, ki jo čuti,
nad njo strmi.

Nekoč pa se razgrne
kakor da je pal
silen oblak na dvoje
in se razlil
solnce sijaj na oči:
ni več strahu in nič trepeta,
samo trojica, v eno razodeta:
Smrt, Bog in ti,
srce, večnost zroče, ti.

